

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: J. K., narozená dne X.
bytem X.

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020 č.j. MPSV-2020/73551-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020 č.j. MPSV-2020/73551-911 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 12. 2019 č.j. 21526/2019/AAL (dále Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2020

jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým nebyla žalobkyni přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje ve výši 15 000 Kč (proplacení léků a služeb spojených s bytem).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že v budově Úřadu práce České republiky došlo dne 25. 9. 2019 k incidentu mezi ní a úředníky, příp. též policisty. Uvedla, že na druhé straně prvostupňového rozhodnutí je obsažena výzva (tj. ze dne 10. 9. 2019 č.j. 15605/2019/AAL), jež nesouvisí s řízením, na tuto výzvu žalobkyně reagovala dne 25. 9. 2019, ale pracovnice nebyla přítomna, dne 30. 9. 2019 žalobkyně do budovy úřadu práce nepřišla z obav a dále ze zdravotních i finančních důvodů, až dne 4. 11. 2019 podala v klidu žádost o mimořádnou okamžitou pomoc. Měla za to, že uvedená výzva je nezákonná, stejně jako odejmutí dávek v hmotné nouzi. Tvrdila, že zástupce vedoucího oddělení úřadu práce pozměňuje údaje ve výzvě, používá nezákonně číslo úředního razítka a pozměňuje adresy v listinách a na obálkách, totéž činila i vedoucí oddělení. Uvedla, že od května 2019 jí nezákonně nebyla vyplacena dávka hmotné nouze, i když žalobkyně pro účely příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení vše doložila; vzhledem k tomu, že jí nebyla vyplácena dávka doplatek na bydlení, podala též žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci, která se řešila až v lednu 2020. Žalobkyně byla až do prosince 2019 bez finančního a sociálního zajištění, stát se o ni nepostaral, zaměstnanci, s nimiž jednala, byli nekvalifikovaní a neodborní.
3. Žádostí o mimořádnou okamžitou pomoc žalobkyně chtěla pokrýt též dluhy, které jí vznikly v důsledku nezákonných rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání (které nabylo právní moci dne 31. 7. 2019), v souvislosti s těmito rozhodnutími došlo k nezákonnému postupu oprávněné úřední osoby, v dodatku na doručence v souvislosti s rozhodnutím o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání bylo chybně uvedeno číslo občanského průkazu. Uvedla, že od června do prosince 2019 neměla finanční prostředky a musela prodávat své stříbrné šperky. Do budovy úřadu práce se obává docházet, nebylo vyhověno její žádosti o přerazení na jinou pobočku. Dne 14. 10. 2019 činila v budově úřadu práce podání a opět došlo k incidentu, tentokrát s bezpečnostním pracovníkem, následně zasáhla Policie ČR. Žalobkyně poté trpěla hladu a úbytkem váhy, obává se, aby jí byly úřadem práce vypláceny dávky hmotné nouze, dávky za měsíc leden 2020 dostala až 10. 2. 2020, obává se vyloučení z bytového družstva, Obvodní soud pro Prahu 4 jí nařídil, aby zaplatila dlužné částky.
4. Tvrdila, že napadené rozhodnutí je nezákonné, bylo zneužito úřední razítko, z rozhodnutí není zřejmé, v jakém oddělení je zařazena oprávněná úřední osoba. Spisová dokumentace je archivována nezákonně, opět jsou pozměněny adresy a otisk úředního razítka další úřední osoby obsahuje stejné číslo. Tvrdila též nezákonnost rozhodnutí o nepřiznání podpory v nezaměstnanosti a o odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí spolu s údajnými formálními nedostatky včetně zfalšovaného otisku úředního razítka. Namítala, že v protokolu o ústním jednání ze srpna 2019 nejsou zapsány spisová značka a číslo jednací; v celém správním řízení došlo k porušení doručovacích lhůt.
5. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2020

6. Dále žalobkyně ve své obsáhlé replice ze dne 17. 8. 2020 k vyjádření žalovaného především uváděla okolnosti nesouvisející s vyjádřením žalovaného ani s nyní projednávanou věcí, případně zopakovala svá žalobní tvrzení. S vyjádřením žalovaného se neztotožnila, ve správním řízení nebyly dle jejího mínění zjištěny všechny podstatné okolnosti, neměla finanční prostředky na nájem a potraviny, mimořádnou okamžitou pomocí chtěla předejít dluhům a exekucím; nebyla též poučena, jaké skutečnosti má k žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc doložit. Nebylo dbáno jejich základních práv, nebylo jí poskytnuto ani sociální poradenství. Žalovaný porušil i další procesní ustanovení správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení vyslovil s žalobou nesouhlas. Žalobkyni nelze mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje poskytnout, neboť ji ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 111/2006 Sb.“) není možné považovat za osobu v hmotné nouzi a požadované výdaje nejsou nezbytným jednorázovým výdajem. Žalobkyni byl od listopadu 2019 na úhradu nákladů spojených s bydlením přiznán doplatek na bydlení ve výši 2 330 Kč a na úhradu základních potřeb příspěvek na živobytí ve výši 3 410 Kč. Uvedl, že pravidelné náklady na bydlení nejsou nezbytným jednorázovým výdajem, jde o pravidelnou platbu, na kterou jsou určeny dávky na bydlení (příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení). Mimořádná okamžitá pomoc taktéž není primárně určena na úhradu léků, lékařského ošetření ani zdravotních pomůcek, jelikož každý pojištěnec má ze svého zdravotního pojištění nárok na léčebné přípravky bez přímé úhrady dle zákona o veřejném zdravotním pojištění. Měl za to, že správní orgán I. stupně nepochybil, zrušení prvostupňového rozhodnutí není namístě, neboť správní orgán I. stupně zcela jednoznačně vyhodnotil, proč dávku nepřiznal. Mimořádná okamžitá pomoc je dávka fakultativní, závislá na správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi, jejímž smyslem je poskytovat pomoc s výdaji, které jsou jednorázové, mimořádné a neočekávatelné a žadatel není schopen je vyřešit vlastními silami. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 4. 11. 2019 žalobkyně požádala o mimořádnou okamžitou pomoc, a to na úhradu léků a služeb spojených s bytem, v úhrnné výši 15 000 Kč.
9. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 16. 12. 2019 nebyla žalobkyni dávka mimořádné okamžité pomoci na úhradu nezbytného jednorázového výdaje přiznána. Správní orgán I. stupně citoval ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. Vyšel z toho, že žalobkyni byla za měsíce květen a červen 2019 vyplacena dávka příspěvek na živobytí vždy ve výši 3 410 Kč, žalobkyně byla v rámci řízení ve věci příspěvku na živobytí výzvou ze dne 10. 9. 2019 č.j. 15606/2019/AAL vyzvána k doložení dokladů rozhodných pro posouzení nároku na dávku příspěvek na živobytí do 8 dnů, konkrétně měsíčních příjmů za měsíce červen až srpen 2019 a dalších dokumentů, avšak na výzvu do 8 dnů nereagovala, proto jí byl příspěvek na živobytí odejmut. Poukázal na to, že na základě žádosti žalobkyně ze dne 4. 11. 2019 jí byl dne 10. 12. 2019 příspěvek na živobytí (ve výši 3 410 Kč) opět přiznán, jelikož byla ode dne 7. 10. 2019 v pracovní neschopnosti, dále jí byl dne 11. 12. 2019 přiznán i doplatek na bydlení ve výši 2 330 Kč. S ohledem na charakter žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2020

poskytnutí MOP na úhradu jednorázového výdaje (peníze na léky a služby spojené s užíváním bytu ve výši 15 000 Kč) dovodil, že pokud by žalobkyně doložila v řízení ve věci příspěvku na živobytí požadované doklady, příspěvek na živobytí by jí byl vyplácen kontinuálně. Žádost o prostředky na léky a služby spojené s bytem považoval za nedůvodnou, neboť žalobkyně od prosince 2019 pobírá příspěvek na živobytí, který slouží k pokrytí běžných potřeb, v případě nutnosti užívání léků mají vždy lékaři alternativy bez doplatku, služby spojené s užíváním bytu může žalobkyně hradit z doplatku na bydlení, který jí byl od prosince 2019 též přiznán ve výši 2 330 Kč. Správní orgán I. stupně závěrem konstatoval, že situaci žalobkyně neshledává mimořádnou, a proto není namístě její žádosti vyhovět.

10. Žalobkyně podala dne 6. 1. 2020 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.
11. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 4. 2020, žalovaný po shrnutí dosavadního průběhu řízení uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí neshledal pochybení, jež by odůvodňovalo jeho změnu nebo zrušení. Po citaci rozhodné právní úpravy (§ 2 odst. 5 písm. a), § 36 odst. 1 písm. b) a § 2 odst. 4 a 5 zákona č. 111/2006 Sb.) a shrnutí obsahu správního spisu dále konstatoval, že nenastal důvod, aby byla žalobkyni dávka mimořádné okamžité pomoci přiznána. Uvedl, že na úhradu nákladů spojených s bydlením se poskytuje příspěvek na bydlení a opakující se dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení; o doplatek na bydlení žalobkyně požádala ve stejném měsíci, jako o mimořádnou okamžitou pomoc, a tato dávka jí byla rozhodnutím ze dne 11. 12. 2019 přiznána. Mimořádnou okamžitou pomoc na úhradu nezbytného jednorázového výdaje nelze poskytovat na léky, dávky pomoci v hmotné nouzi nejsou určeny k úhradě zdravotních pomůcek, léků, doplatků za léky a lékařského ošetření, a proto je nelze na uvedené výdaje poskytnout. Ohledně léků a zdravotních potřeb je nutné využít institutů zákona o veřejném zdravotním pojištění (č. 48/1997 Sb., ve znění pozdějších předpisů), dokonce i v případě užívání léku, který není ani částečně hrazen ze zdravotního pojištění, může žalobkyně prostřednictvím svého ošetřujícího lékaře požádat svou zdravotní pojišťovnu, aby výjimečně uhradila zdravotní službu z pojištění jinak nehrazenou, je-li jedinou možností léčby. Žalovaný uzavřel, že stran charakteru výdajů na léky a bydlení souhlasí se správním orgánem I. stupně, neboť se nejedná o nezbytné výdaje ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., žalobkyni proto nelze považovat za osobu v hmotné nouzi dle tohoto ustanovení, z tohoto důvodu tudíž žalobkyni nevznikl dle ust. § 36 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok na mimořádnou okamžitou pomoc.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ustanovení § 36 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb. *nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2020

15. Podle ustanovení § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. *za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která nemá vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům dostatečné prostředky k úhradě nezbytného jednorázového výdaje, spojeného zejména se zaplacením správního poplatku při prokázané ztrátě osobních dokladů, při vydání duplikátu rodného listu nebo dokladů potřebných k přijetí do zaměstnání, s úhradou jízdného v případě ztráty peněžních prostředků, a v případě nezbytné potřeby s úhradou noclehu.*
16. Zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to dávky měsíčně se opakující (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení) a dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci. Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi. K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze přiznat v případě mimořádných okolností ještě další, jednorázovou dávku mimořádné okamžité pomoci. Tato dávka má hradit výdaje „jednorázové a v podstatě nahodilé“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 87/2012-39, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 Ads 113/2011-46, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 Ads 39/2013-29, ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3 Ads 7/2013-31, či ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 27/2014-28).
17. Mimořádná okamžitá pomoc ve smyslu ust. § 36 odst. 1 písm. b) s odkazem na § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi je jednorázovou dávkou pro osoby, které se nacházejí ve výjimečné situaci vyžadující bezprostřední pomoc. Musí se jednat o osobu, která nemá dostatečné finanční prostředky ani majetek, aby mohla nepříznivou situaci řešit vlastními silami. Zároveň je tato dávka koncipována jako subsidiární a její poskytnutí tak přichází v úvahu jen tehdy, pokud prostředky k úhradě nezbytných nákladů nelze získat jinak. Jde o dávku fakultativní, jejíž poskytnutí je závislé na správním uvážení orgánu pomoci v hmotné nouzi, nárok na tuto dávku vzniká až samotným rozhodnutím o jejím přiznání. Nejedná se o dávku, která by byla určena k úhradě nákladů na bydlení, k tomu jsou primárně určeny jiné dávky, a to příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení. V rozsudku ze dne 22. 4. 2021, č. j. 9 Ads 250/2020 – 40, pak Nejvyšší správní soud konstatoval: „Tato dávka je však fakultativní a její přiznání je ponecháno na správním uvážení příslušného správního orgánu. Nárok na ni vzniká až rozhodnutím o jejím přiznání. Účelem této dávky je hradit výdaje „jednorázové a v podstatě nahodilé“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 87/2012 - 39, ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 Ads 113/2011 - 46, č. 2582/2012 Sb. NSS, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 6 Ads 39/2013 - 29, ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3 Ads 7/2013 - 31, či ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 27/2014 - 28).“ Stejně tak není tato dávka stanovena ani k úhradě léčiv, neboť pro tento účel jsou zákonem primárně určeny instituty systému veřejného zdravotního pojištění. Nezbytnost primárního využití systému veřejného zdravotního pojištění v případě uhrazení zdravotních potřeb konstatoval i Nejvyšší správní soud, konkrétně v rozsudku ze dne 16. 10. 2017 č. j. 6 Ads 288/2017 – 30: „Pokud lze výdaj v nejnižší dostupné výši hradit jinými prostředky (například ze systému veřejného zdravotního pojištění), nelze mimořádnou okamžitou pomoc přiznat.“
18. Z judikatury Nejvyššího správního soudu je rovněž zřejmé, že správní orgán nejprve posoudí charakter požadované mimořádné okamžité pomoci, tedy to, zda se vůbec jedná o úhradu nezbytného jednorázového výdaje. Až poté případně přistoupí k posouzení příjmů, majetkové a sociální situace žadatele (blíže vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2011, č. j. 3 Ads 126/2010 - 70).
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2020

19. I když v některých případech (ojedinělých a náhlých) lze dávkou mimořádné okamžité pomoci nahradit náklady i za nocleh, žalobkyní požadované výdaje za nijak neohrazené „služby spojené s bytem“ pod ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi podřadit nelze, neboť nejsou spojeny s náhle vzniklou jednorázovou situací vyžadující k jejímu překlenutí okamžitou finanční pomoc. U žalobkyně nejsou splněny podmínky nepředvídatelnosti a jednorázové potřeby, neboť jde o úhradu soustavných a pravidelných výdajů. Obdobně je tomu s obecně formulovanou potřebou úhrady léků, k čemuž navíc, jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, přistupuje možnost využít systému veřejného zdravotního pojištění a v jeho rámci využít hrazených alternativ léčiv, příp. zažádat o hrazení léčiv jinak nehrazených.
20. Žalobkyně přitom splňovala podmínky pro příspěvek na živobytí i doplatek na bydlení, přičemž dávky příspěvku na živobytí (od listopadu 2019) a doplatku na bydlení (od prosince 2019) jí byly též přiznány a v prosinci 2019 vyplaceny. I v případě, že by jí opakované dávky pomoci v hmotné nouzi dosud přiznány nebyly, bylo na žalobkyni, aby o ně požádala a doložila vše potřebné.
21. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č.j. 3 Ads 87/2012-39: *„Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi a jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na něž vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. K výplatě se však přiznávají od prvního dne měsíce, v němž bylo zahájeno řízení o dávku. K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze pak z důvodů stanovených zákonem přiznat v případě mimořádných okolností ještě další, jednorázovou dávku.“* A dále: *„Z žádosti o dávku uložené ve správním spisu je zřejmé, že stěžovatelka o ni požádala z důvodu potřeby zajistit stravování, oblečení a náklady na užívání bytu. Jedná se tedy vesměs o potřeby, které by měly být v případě hmotné nouze žadatele zajišťovány prostřednictvím dávek opakovaných.“*
22. Obdobně je tomu v případě žalobkyně, která má podle zákona č. 111/2006 Sb. možnost svou dlouhodobě nepříznivou situaci spojenou s bydlením řešit pomocí opakovaných dávek primárně k tomu určených, tedy zejména doplatku na bydlení, a pokud jde o výdaje na léky, je třeba primárně využít systém veřejného zdravotního pojištění. Žádné mimořádné okolnosti pak v řízení netvrdila. Žalovaný uvedl správně, že náklady na léky a bydlení nejsou v projednávaném případě nezbytným výdajem ve smyslu ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., postupovat cestou hrazení jednorázové částky v rámci mimořádné okamžité pomoci žalobkyni tudíž nelze. Žalovaný tak z hlediska ust. § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. meze správního uvážení nepřekročil, své rozhodnutí též dostatečně odůvodnil.
23. Lze shrnout, že správní orgány se dostatečně vypořádaly se zjištěným skutkovým stavem, z jejich rozhodnutí je zřejmé, o jaká kritéria své úvahy opřely, přičemž tato kritéria vycházejí z příslušné právní úpravy a judikatury, nejedná se o rozhodnutí svévolná. Odůvodnění obou správních rozhodnutí jsou srozumitelná a z hlediska povahy dané věci dostačující.
24. K námitce žalobkyně týkající se výzvy ze dne 10. 9. 2019 č.j. 15606/2019/AAL, kterou zmiňuje prvostupňové rozhodnutí a jež se týká řízení o příspěvku na živobytí, je třeba uvést, že tato výzva se sice ve správním spise nenachází, nicméně soud neshledal, že by tato skutečnost měla podstatný vliv na řízení o dávce mimořádné okamžité pomoci. Jak je totiž patrné z výše uvedeného, úhradu léků a služeb spojených s bytem, kterou Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2020

žalobkyně požadovala, nelze pod jednorázový výdaj dle § 2 odst. 5 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. zahrnout, na čemž absence výzvy z jiného řízení ve správním spise nemohla nic změnit.

25. Jde-li o napadené rozhodnutí, je zřejmé, že bylo vlastnoručně podepsáno vrchní referentkou A. Z., z první strany napadeného rozhodnutí vyplývá její zařazení do „Oddělení odvolání a správní agendy Praha“. O pravosti úředního razítka na napadeném rozhodnutí též není důvod pochybovat, číslo „72“ na něm neoznačuje konkrétního úředníka, ale jeho pořadové číslo, což je v souladu se zákonem.
26. Z hlediska žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci ze správního spisu nevyplývá, že by v řízení byla jakkoli špatná komunikace mezi žalobkyní a správními orgány, tím méně v míře, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Z žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc bylo zjevné, že žalobkyně ví, o jakou dávku žádá a proč, v řízení se orientovala, k výzvě správního orgánu doložila veškeré příjmy i celkové sociální a majetkové poměry, zásilky jí zaslány správními orgány osobně přebírala, osobně se zúčastnila ústního jednání dne 9. 12. 2019 a proti prvostupňovému rozhodnutí se řádně a včas odvolala. Následně podala řádně a včas i žalobu proti napadenému rozhodnutí, jež je předmětem tohoto řízení. Ze správního spisu není ani zřejmé, že by v něm někdo pozměňoval listiny či osobní údaje včetně adres, žalobkyně tyto své námitky nijak nekonkretizovala, ani nedoložila. Všechny podstatné dokumenty byly žalobkyni zaslány, žalobkyně si je osobně přebírala, ze spisu není zřejmý ani vznik jiných nedorozumění. Ani případné překročení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí by nemohlo mít vliv na jeho zákonnost, neboť zákonem stanovené lhůty jsou pouze pořádkové.
27. Žalobkyně brojila též proti neuvedení spisové značky a čísla jednacího v protokolu o ústním jednání, to však nezákonnost rozhodnutí o věci samé nezpůsobuje, z protokolu je zřejmé, kterého řízení se týká a co je jeho obsahem, obsahuje též číslo jednací výzvy, na jejímž základě se žalobkyně k jednání dostavila, přičemž daná výzva ze dne 20. 11. 2019 je ve spisu rovněž obsažena, a to i s doručenkou, jež potvrzuje její osobní převzetí žalobkyní.
28. Jde-li o potíže žalobkyně s dluhy, je třeba konstatovat, že tato tvrzení žalobkyně uvedla až v žalobě, ve správním řízení nic podobného neuvedla, uvedenou dávku požadovala na úhradu léků a služeb spojených s bytem, její tvrzení ohledně dluhů tudíž vůbec nebyla předmětem správního řízení. Správní orgány se tak k tomuto požadavku žalobkyně ani nemohly nijak vyjádřit, což jim nelze nijak vytýkat.
29. Pokud jde o výhrady žalobkyně týkající se řízení o opakovaných dávkách pomoci v hmotné nouzi i o vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání a namítané incidenty s úředníky, policisty a pracovníkem bezpečnostní služby, soud se jimi v daném řízení nijak nezabýval, neboť se předmětného správního řízení o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci netýkají, jsou k němu mimoběžné a nemůžou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z obsahu žaloby ani nebylo zřejmé, že by žalobkyně navrhovala podrobit i tato rozhodnutí samostatnému soudnímu přezkumu. Ze stejných důvodů soud neprováděl dokazování listinami přiloženými k žalobě, které nejsou obsahem daného správního spisu, neboť se týkají jiných správních řízení a na zákonnost napadeného rozhodnutí nemohou mít vliv. Obsah správního spisu pak poskytoval zcela dostatečný podklad pro zjištění skutkového stavu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

19/2020

30. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. května 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.